

Mamince vzpomínkou...

Maminko, nechodili jsme kolem tebe po špičkách
a nikdy nemluvili o náhrobním kamenu,
na němž bude vytesáno i tvé jméno na věky.
Jméno, jež mnohým kolemjdoucím nic neřekne,
ale pro nás znamená zpověď sebe samu,
vzpomínku, kdy denně jsme tě milovali,
vyznávali ti svou lásku, i když to neuměli.
Nemusíš se bát, my životem půjdeme dál...

Drahá maminko, neutíkej, postůj ještě,
i když dny našeho štěstí jsou již sečteny.
Neplač, nenaříkej, ať nepadají skály.
Proud perel truchlivých umocňuje tu zlou chvíli.
Odcházíš na věčnost a ukládáš se ke spánku,
z něhož není, není pro lidstvo probuzení.
Vím, v blaženém ráji se budeš za nás modlit,
vroucně, za své blízké, za spásu naší duše.

Drahá maminko, říkal jsem ti přece tolikrát,
určitě ne tisíckrát, jak moc tě máme rádi?
Neboj se, opět se zase všichni setkáme,
pohladíme tvoji líc a otevřeme svá srdce.
S praporem smutku na půl žerdi svěšeným,
stojíme dnes pokorně před bránou věčnosti
a prosíme tě, maminko, za odpuštění,
že nevyznávali jsme ti dost svoji lásku.

Drahá maminko, klečíme v tmavé zbroji,
vzhlížíme dnes vroucně k nebeským výšinám,
k očím tvým jasně modrým jak blankyt na nebi,
v nichž vídali jsme i naše společné štěstí...
Jak je to dávno? Odcházíš od nás s přáním,
žít v našich tepoucích srdcích na věky!
U hrobu tvého my všichni svorně přísaháme,
že vzpomínky nesmaže čas a nikdy nezemřou.
Nemusíš se, maminko, v ráji o nás bát.